

عنوان: درک مدرسان پرستاری از نقش خود و مؤسسه در اجتماعی شدن حرفه‌ای دانشجویان پرستاری، ۱۳۸۷

نام دانشجو: نسیم امینایی

رشته و مقطع تحصیلی: کارشناسی ارشد - پرستاری

استاد راهنما: فرحناز عبدالله زاده

استاد مشاور: دکتر وحید زمان زاده

شماره پایان نامه: ۲۲۵

مقدمه: اجتماعی شدن حرفه‌ای فرایندی است که از طریق آن افراد، دانش اختصاصی، مهارت‌ها، نگرش‌ها، ارزش‌ها، هنجارها، همچنین علایق مورد نیاز خود را برای ایفای نقش‌های حرفه‌ای، به طور قابل قبولی کسب و در خود درونی می‌سازند. عوامل بسیاری چون محیط‌های آموزشی، الگوهای نقش موجود در دانشکده‌ها و حمایت همکاران در آن مؤثر می‌باشند که پژوهش حاضر، این عوامل را و اینکه چگونه در برنامه‌های پرستاری موجود در کشور عملیاتی می‌شود، بر مبنای نظریه یادگیری اجتماعی بندورا و مفهوم اجتماعی شدن حرفه‌ای از دیدگاه مدرسان پرستاری، مطالعه می‌کند.

روش پژوهش: جهت تعیین ویژگی‌های شخصیتی، رفتارهای آموزشی، روش‌های تدریس، نگرش‌های حرفه‌ای، همچنین برنامه‌های پرستاری و فعالیت‌های مؤسسه که در خصوص اجتماعی شدن حرفه‌ای دانشجویان مؤثرند، مطالعه‌ای توصیفی در میان ۲۷۰ نفر از مدرسان پرستاری در کشور به انجام رسید که اطلاعات مورد نیاز آن توسط ارسال پرسشنامه نگرش‌های حرفه‌ای هال، و یک پرسشنامه طراحی شده اختصاصی، جمع آوری گردید. واحدهای مورد پژوهش از ۲۳ دانشکده پرستاری به طور تصادفی ساده، از میان ۵۱ دانشکده پرستاری و مامایی دولتی در سطح کشور انتخاب و در این مطالعه شرکت کردند.

یافته‌ها: نتایج به دست آمده در کل نمایانگر این موضوع بود که مدرسان و دانشکده‌های پرستاری به عنوان مهمترین عوامل مؤثر بر موفقیت فرایند اجتماعی شدن حرفه‌ای دانشجویان، در شرایط مطلوبی قرار ندارند که این مسئله از وضعیت ایده آل آموزش پرستاری حرفه‌ای در کشور فاصله دارد.

نتیجه‌گیری: با اینکه اجتماعی شدن حرفه‌ای فرایندی لازم و با اهمیت به شمار می‌آید، ولی هنوز به روشنی مشخص نشده است. بدیهی است که دانش حاصل از این مطالعه، جهت مدیران آموزشی، همچنین مدرسان، در بهبود وضعیت حرفه پرستاری و در نهایت سیستم خدمات بهداشتی درمانی مفید و مؤثر خواهد بود.

واژه‌های کلیدی: اجتماعی شدن حرفه‌ای، مدرس، آموزش پرستاری، نگرش حرفه‌ای